

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Μακεδονία: 01. 29/05/1927 ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ .:

1927

“Ο ήλιος αείδος, τὸν ὅποιον ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι γὰρ νὰ σὲς φωτίσῃ καὶ νὰ θερμαίνῃ εἰς ψυχὴς σὰς δάνειαι τὸ ἥλιος τῶν θνητῶν. Εἶναι τὸ φῶς τῶν φῶς, τοῦ Διούτου. Ὁ πῦρ ἥλιος τῶν κατηχουμένων. Χάρης σ' ἰδὸς ὑποπίπτει, χάρις σὴν κρησπάζει σὰς θὰ νικῆσαι. Καὶ ἄν κριτεύει τὰ θεῖα λόγια ἔχει ἡδὴ νικήσῃ. Αἰετὶ θὰ ξεπταχθῆται ἀπὸ τὸ σκότος τῆς γῆς; καὶ θὰ βρεθῆτε δίαι μαζὺ μίαι εἰς τὴν ὀγκλήν τοῦ φωτός τοῦ Διούτου.”

“Ὁ θεὸς σπινθήρ ποῦ σὲ; ἀδηγῶ εἰς τὴν γῆν εἶναι δικός μας καὶ μεταβαλλεται εἰς περιφόρον δάδα ἐντός τοῦ ναοῦ, ἄστρον εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἀκούσατε πῶς ἀλλεῖς τὴν λόρα μὲ τις ἐπὶ χορδῆς, ἢ λόρα τοῦ Θεοῦ... Αἰετὶ συγκινεῖ τὰν κόσμον. Ἀκούσατε καλὰ τὸν ἦχον αὐτῶν ποῦ διασχίζει τὸ στερέωμα καὶ ἀνοίγει εἰς τοὺς μύστας τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.”

“Βοήθειαι εἰς τοὺς ἀδύνατους, παρηγορίαι στοὺς πένοντας, ἑλπίς γὰρ δίαι; Ἄνοσηχία δίαι; εἰς τοὺς κινητούς; εἰς τοὺς βεβήλους! Θὴ μιταβιαθροθεοῦν. Δίαι μίαι εἰς τὴν ἐκστραφῆ τῶν μυστηρίων ἐκποτος βλέπει βαθεῖαι μίαι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου. Οἱ κακοὶ θὰ μεταληφθοῦν ἀπὸ τέρμον καὶ οἱ βεβήλοι θ' ἀποθάνουν!

“Καὶ τῶρα ὁ Διούτος εἶναι μεταξὺ σὰς. Ἐπικαλοῦμαι τὸν οὐράνιον ἔρσην, τὸν ἀκαταμάχητον, τὸν πανίσχυρον, ὃς συνοδεύει σὺς ἀγάπης σὰς, στοὺς πόρους σὰς, σὺς χερσὲς σὰς! Ἀγαπᾶτε γιατί δίαι ἀγαποῦν. Οἱ δαίμονες τῶν Ἀβύσσων καὶ οἱ Θεοὶ τοῦ αἵθρος. Ἀγαπᾶτε δίαι; τὸ φῶς καὶ ὄχι τὸ σκότος. Ὅταν οἱ ψυχὲς ξαναγυρίσουν σὲ φῶς ἔχουν ἀπένω σὲ δέματα τῶν κηλίδες τῶν σφαιδύων τοῦ ἀπολεθόντος. Γιὰ νὰ τίς; ἐξαιψῶσεν πρίαι νὰ ξαναγυρίσουν σὴ γῆ...”

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ὁρφέως σηπερίζεται ἀπὸ τὴν ἐπεφημίας τῶν μυστικῶν. Τὰ μύθβαλα κροτοῦσιν καὶ μίαι εἰς τὸν θεοθεωδῶ ἐκείνους ἐνθουσιασμένων κρησπάζουσαν ἢ ἐρῶ ἔβρις τοῦ Διούτου. Ἡ ἐπίκλησις σὴν ἀγαγνήσῃ σὴν ζωῇ. Κηλίδες στήθεα φροσκόωνται μὲ τὴν προή της, ἄπειρα σόματα τὴν πρόφρασαν. Οἱ ἀγριε κολιδά; τῆς Ὁσας ἀπαντοῦσαν σὴν ἐπίκλησις αὐτῇ μὲ τὴν ἰδια ἐρῶ λέξη τῶν μυστικῶν τοῦ Ὁρφέως.

“Ἐτοι σὲν δειρο τελείων ἢ γιορτῇ αὐτῇ. Ἐβρῶδναζε. Τὰ τραγούδια, οἱ χοροὶ καὶ οἱ προσευχῆς σφόναν μαζὺ μὲ τὸ τελειοῦ ρόδιον σύννετρο τῆς δύσκως. Ὁ Ὁρφεὺς καὶ ὁ ἀπόστολός του κατέβησαν τότε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο διάδρομο τὴν ἐρῶ κρύπτη, ποῦ βρισκόταν σὴν καρδίαι τοῦ βουτοῦ. Ἡ ἐξοδὸς; τῆς ἦταν γνωστῇ μόνο στοὺν ἱεροπᾶντη. Ἐκεῖ ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς κροτοῦσιν καὶ ἐπέδιδετο σὲ μαγικὰ καὶ θεουργικὰ ἔργα.

Ἴνως ἀπὸ τοὺς δύο ἀνωτάτους μύστας ἐξεταινετο ἀπείραντη ἢ σπηλιὰ μὲ τίς βραχῶδες παρῆες ποῦ ἀλάχαιτα φωτίζονταν ἀπὸ τὴν δάδες ποῦ κλυοῦνταν μαχηθῆνες σὴν ἡρῶ γῆ ἰδῶ μ' ἐκεῖ. Δίαι βήματα ἀπ' τὸν βωμὸ ἀνοϊγόνταν μία μεγάλη σκοτεινὴ σχομάδα σὴν γῆ ποῦ φωτίζονταν νὰ δῆγυθουσε σὲ ἔγκατα τῆς γῆς. Δίαι ἐκεῖ ἤρχετο ἕνα; ζνοτός δέρας. Σὲ χεῖλος τῆς σχισμίδος αὐτῆς βρισκόταν ἕνας μικρός βωμὸς πάνω στοὺν ὀποῦ ἐκαιγε μὲ φωτὶ ἀπὸ ξηρῶς ἡλματίδες καὶ δίαι σ' ἄνθη μὲ Σπρίγ ἀπὸ περιφροῖτη. Ἀερίως πάνω ἀπὸ τὸν βωμὸ ἢ σπηλιὰ σχίζονταν κ' ἀνάμωσα ἀπὸ τὸν ἀνοϊγμὸ βραχὸ κροτοῦσαν ἕνα γαλανὸ φῶς, ποῦ λὲς κ' ἤρχονταν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν ἀνώτατον τεχνίτην γιὰ νὰ καταυθῆσῃ τὰ ἀβυσσοῦς ἐκεῖναι βάθη.

Ὁ Ὁρφεὺς τότε σπείρονταν ποῦ;

τοὺς ἀποσταλμένους; τῶν δειρῶν καὶ τοὺς ἔλεγεν:

“Ἦτατε σὺς πηγὲς τὸ ἱερὸν φῶς. Μπῆματε σὴν καρδίαι τῶν Μυσηθίων. Ἐλθε τῶρα ἢ ἐπιλομη σιγμῇ ποῦ θὰ σὲς εἰσγάγῃ σὺς λεπτοῦς, σὴν πρηγματικῇ γνώσει τῆς ζωῆς; καὶ τοῦ φωτός. Ἐκείνοι ποῦ δὲν μποροῦν νὰ σημάσουν τὸν πῆλο ποῦ σκεπάζει τὰ μύστα τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν τοὺς ἀφίρει νὰ θανατώσουν νὰ ὀόρεια μυστήρια δὲν μποροῦν νὰ εἶναι νίαι τοῦ Θεοῦ. Ἄκουσε λοιπὸν τίς ἀλήθειες ποῦ ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν τῶν ἱερῶν:

“Ἐνας εἶναι ὁ δημιουργὸς ὁ Θεὸς καὶ βουλεύει παντοῦ. Καὶ ἱλλοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ αὐτόν, οἱ ποῦ μαγίαι εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν ἄστρον. Ἡ θεότης εἶναι αἰωνία καὶ ἀτελέτης. Ἡλιος, ἀστρα γῆ καὶ οὐλῆτη δίαι παῖρνουν τὴν φωτὶ ἀπὸ τὴν δίαι. Ἡ οὐραγία ἀποσφραδῆ ἑναρκαθῶρκε σὲ σῶμα τῶν γοαίων. Ἡ φωτὶ τοῦ Διός θὰ κρησπορήσῃ μίαι σὺς φλέβες τῶν ἡρώων καὶ σὲν ἀνέβουν σὲ ἀστρα οἱ νίαι τοῦ Θεοῦ θὰ λῆρνουν δίαι; οἱ ἄθάτατοι.

“Σύρματι εἰ εἶνε ἢ λόρα τοῦ Ὁρφέως; ὁ ἦχος τῶν γαῶν τῆς κροτοῦσιν. Ἐχει γὰρ χορδῆς τῆς τὴν ψυχῇ τῶν θεῶν. Σὲν ἀκούεται ἢ θεῖαι τῆς μελωδία ἢ Ἑλλίς δλόκληρη πύλλαι καὶ τὰ μαρμαρα ζωντανῶν καὶ ἀπὸ τὰ πείρεια σόματα τῶν ἀυλιάντων βγαίνει μὲ ὑπέρρηται μελωδία.

“Καὶ τῶρα θὰ ἐπικαλεσθῶ τοὺς θεοὺς μου γὰρ νὰ παρουσιασθοῦν δλοζῶντικῶς μπροστὸ σας, νὰ σὲς φανοῦν τὸν ἀποσταλμὸν δέμα.

Ἐπείρτε καὶ κρησθῆτε σὺς σχομῆς τοῦ βῶχου αὐτοῦ. Μὴ φοβεῖσθε εἶπατε. Μαρμῶς ὑπτος θὰ κλεισῇ τὰ βλεφάρῶς σας. Θὰ εἰσπαθῆτε πρῶτα, πρῶτα φέρητε γιατί θὰ ἴδῃτε κροτοῦσιν πρῆγματο, ἀλλὰ ὕστερα θὰ σὲς κληγῶσῃ ἕνα οὐράνιον φῶς καὶ γλυκυστῆ ἡδονῇ θὰ διατρέξῃ σὲ τῶσρα σας.

Μῆλις τελείωνε τὰ λόγια αὐτῶ Ὁρφέως; οἱ ἀποσταλμένους ἔτραχαν νὰ κροτοῦσαν σὴν πείρεια φωνῇ τοῦ βράχου. Ὁ Ὁρφεὺς ἐρῶχινε ἀράματα σὴν φωτὶα τοῦ μικροῦ βωμοῦ. Ὑστερα ἔπαινε τὸ ἐβίοντο σκηπτοῦ τῶν σὴν κορῶν τοῦ ὀποῖον ἐστραφτε ἕνα ταρμῆγιο διαράντι, πῆγναι νὰ σταθῇ κοντὶ σὴν Σπρίγγα καὶ ἐξοκροτοῦσιν τὴν ἐπίκλησι τῶν

“Κυβέλη! Κυβέλη μεγάλη μητέρα ἀκουε μου! Ἐπικαλοῦμαι τὸ φῶς σου. Σὲ καλῶ Κυβέλη μὲ τὸ μαγικὸ σήπτρο, μὲ τὴν δύναμιν ποῦ μου δίαι ἢ συμφωγία ποῦ ἐκλεισῇ μὲ τῆς μυστηριαδῆς δυνάμεις; διὰ τῆς ψυχῆς τῆς Ἐυροδίκης! Ἐλθε Κυβέλη γιὰ νὰ δειξῇ; σίους νίαι; τῶν Μυσηθίων τὰ πνεύματα τῆς ἀβύσσου, τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.”

Τοῦ; λόγους αὐτοῦ; ἐκείνητε τροπερὰ βροντῆ κροτοῦ καὶ δίαι τὸ βροντῆ ἔτραμε ψυχρὸς ἱερῶς πάγωνε τὸ σῶμα τῶν ἀποσταλμένων, ποῦ ἐβλεπαντὸν Ὁρφέα νὰ χάνεται μίαι σ' ἕνα κρησῶ σύννετρο κ' ἀποῦ.

Γιὰ μὲ σιγμῇ δοκίμαζαν σ' ἀνεπαλῆσιν σὴν δύναμιν ποῦ ἔχονταν ἀκατανίκητη νὰ τοὺς ὑποταξῆ. Ἄλλὰ τὸ μυθλο τῶν σκαρμυνοῦσαν, ἢ θέλησῃ τῶν ἔξομῶδενιστον. Ἐρῶαζαν σὴν ἕνα ἀνθρώπο ποῦ πρῆγεται καταπίνοντας ἀθεῖαι μεγάλης γουλιῆς νεροῦ ὡς ποῦ νὰ καταλήξῃ ἀναίσθητος σὴν ἄβυσσο.

“Ὅταν συνήρχοντο ἐβλεπαν δλόγῶν τοὺς σκορῶσιν ἐν τὴν εὐχτα, ποῦ τὰ μαδρῆ τῆς βίθη ἔρχετο νὰ φωτίσῃ ἕνα κρησποῦ φῶς. Κόνταζαν γιὰ πολλὴ ἄρα χάρις νὰ μποροῦν νὰ ἴδοῦ εἶποναι.

(Ἀπολοῦ 2ε)